

[Aksel Larsen.]

teriale og træffe vor beslutning herudfra. Ja netop, vi må henholde os til det forhåndenværende materiale, for vi har intet andet, og så må vi herudfra træffe vor beslutning. Vil vi have denne sag yderligere undersøgt, eller vil vi have den begravet? Det er den beslutning, der skal træffes. Dagsordensforslaget går nærmest ud på, at sagen skal begraves. Jeg har imidlertid den opfattelse, at denne sag må yderligere undersøges og belyses.

Det ærede medlem fru Edel Saunte har her sagt, at man ikke kan rette bebrejdelser, formentlig mod daværende minister Kjærboel, på grund af vintersejladen, thi alle, såvel private skibsredere som Handelens folk, anså vintersejlads for forsvarlig. Jeg kan ikke se, at det har noget som helst med den sag at gøre, det her drejer sig om, nemlig hvorvidt folkettinget er blevet vildledt eller ikke er blevet vildledt. Men jeg vil gerne tillade mig at spørge det ærede medlem fru Edel Saunte, hvorfor vintersejladen på Grønland fra grønlandske handels side så er indstillet nu, og hvorfor der absolut ikke foregår vintersejlads med passagerer, når alle efter det ærede medlem fru Edel Sauntes mening er af den opfattelse, at vintersejladens er fuldt forsvarlig.

Det ærede medlem fru Edel Saunte siger om de to kaptajnserklæringer, at det fremgår af de udtalelser, der er kommet til dommerudvalget, at styrelsesrådets medlemmer ikke har fundet, at erklæringerne var væsensforskellige. Jeg tror, det ærede medlem fru Edel Saunte her tager fejl, og jeg beklager, at det ærede medlem tager fejl, når det ærede medlem dog har haft så god lejlighed til at undersøge sagen. Her har vi dommerudvalgets beretning nr. 1, anden afhøring af direktør A. W. Nielsen, en afhøring, der er foranlediget af, at han ved første afhøring hemmeligholdt, at han deltog i styrelsesrådets møder. Det er den afhøring, der foregik den 21. marts 1959, og i beretningen side 119, nederst i første spalte, kan man læse formandens spørgsmål:

„Og Groes husker altså med bestemt-
hed, at han ved den lejlighed fortalte Dem
om det“

— altså om de to erklæringer. Derpå svarede
hr. A. W. Nielsen:

„Ja, vi vekslede bemærkninger om, at

det havde været rarest, om der kun havde foreligget ét dokument, og at det havde været fyldestgørende med det samme.“

Det kan formentlig kun være rart, „om der kun havde foreligget ét dokument“, hvis de to dokumenter havde haft samme ordlyd eller i hvert fald samme mening og betydning. Men det er ganske tydeligt, at såvel hr. Groes som hr. A. W. Nielsen var klar over, at de to erklæringer stred mod hinanden, og derfor var de kedede af, at der forelå to erklæringer.

Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem fru Edel Saunte kan komme her og fortælle, at styrelsesrådets medlemmer var af den mening, at erklæringerne ikke var væsensforskellige. Jeg tillader mig at være af den mening, at hvis hr. Groes havde haft den opfattelse, at erklæringerne, hvad deres meningsindhold angår, var identiske, ville han have sørget for, at også erklæring nr. 1 var blevet omtalt i protokollen.

Så kommer vi til hovedargumentet ikke alene fra det ærede medlem fru Edel Saunte, men i det hele taget fra de ordførere, der forsvarer det stillede forslag til dagsorden, og som går imod tanken om rigsret, nemlig at en minister kun kan stilles for en rigsret, hvis han kan dømmes efter straffelovens bestemmelser. Jeg bestrider denne tese; jeg anser den ikke for rigtig, og jeg har ikke fået noget bevis for, at den er rigtig, eller blot en sandsynliggørelse af, at den er rigtig.

Det, der er sagen, er jo, at vi ikke har nogen ministeransvarlighedslov. Vi har ikke nogen lov, der afgrænser ministrenes ansvar og konkret siger, hvilket ansvar ministre har over for folkettinget med hensyn til de forskellige sider af deres embedsførelse o. s. v., og det kan meget vel tænkes, at en minister kan have forset sig, uden at han derfor har begået handlinger, der strider imod nogen eksisterende straffelovsparagraf. Det er det, der gør, at det i dette tilfælde er så uhyre rimeligt, at man beder rigsretten undersøge denne sag og udtale sig om den. Jeg har i hvert fald i mit forslag ikke forudsat, at der ville blive tale om strafansvar. Jeg har ikke udelukket muligheden for, at der kunne blive tale om strafansvar, men jeg har ikke forudsat det, for det ved jeg ingenting om. Jeg ved blot, at denne sag kan ikke undersøges og belyses